

РЕШЕНИЕ

№ 1595

гр. *****, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА
Административно наказателно дело № 20221110213407 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление (НП) № Р-10-223 от 21.09.2022 година заместник председателя на КФН, ръководещ управление "Осигурителен надзор" е наложил на К. С. В., с ЕГН ***** наказание глоба в размер на 3000 /три хиляда/лева на осн. чл.351, ал.1, т.3 от КСО за извършено нарушение на чл.177, ал.2, т.2 КСО.

Недоволно от издаденото наказателното постановление е останало санкционираното лице, което в срочно подадена жалба го атакува с искане за отмяна. В жалбата най-напред се излагат доводи, че доколкото не е установено по предвидения в ЗАНН ред извършване на административно нарушение от страна на *****, то няма как да се ангажира отговорност за допустителство за същото деяние, на което и да е физическо лице, в частност жалбоподателя, както и за нарушение на принципа non bis in idem. В подкрепа на последното се привеждат оплаквания основани на приложените в хода на съдебното следствие три други наказателни постановления, издадени срещу жалбоподателя В. за аналогични нарушения, при сключването на други сделки с активи, продавани от ***** . Наред с това се излагат доводи за допуснати нарушения на процедурата по ангажиране на административната отговорност, а именно неспазване изискванията на чл.19, ал.6 ЗКФН, нарушение на чл.52, ал.4 ЗАНН. На следващо място се излагат оплаквания за разминаване между АУАН и НП, доколкото едва наказващия орган за пръв определя поведението на нарушителя като допустителство, докато такива

твърдения не се съдържат в акта, за противоречия относно естеството на изпълнителното деяния на административното нарушение и в какво конкретно се е изразило същото, за неправилно определяне на датата и мястото на нарушението. Най-сетне изтъква, се че доколкото жалбоподателят не е свързано с ПОД лице, то същият въобще не може да бъде субект на административно нарушение по чл. 177, ал. 2, т. 2 КСО, както и, че деянието не е извършено виновно от жалбоподателя, доколкото с оглед начина на сключване на процесната сделка същият не е имал обективна възможност да установи коя е насрещната страна по нея. В заключение се излагат доводи за маловажност на случая и приложение на чл.28 ЗАНН с аргумент, че липса обществена опасност, и не са засегнати интересите нито на представляваното дружество, нито на негови акционери, на ПОД или на трети лица.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адвокат Й., която моли за отмяна на наказателното постановление, по съображенията, изложени в жалбата. В допълнение се оспорва компетентността на актосъставителя да извърши проверка по реда на чл.19 ЗКФН, както и се доразвиват аргументите за липса на виновно поведение с позоваване на справките представени от инвестиционните посредници, Централния депозитар и БФБ. Представени са и подробни писмени бележки в подкрепа на искането за отмяна, където отново се развиват идентични с наведените в жалбата аргументи.

В съдебно заседание въззиваемата страна- редовно призована, се представлява от юрисконсулт Г., който моли наказателното постановление да бъде потвърдено изцяло. Подробни доводи за неоснователност на възраженията в жалбата излага във възражение срещу същата, депозирано преди даване ход на делото.

Конкретно в противовес на изложените от жалбоподател оплаквания се сочи, че актосъставителя С. е изрично овластена в това си качество, като още в акта е развита конструкцията за извършено нарушение изразило се в допускане извършване на нарушение от *****, като ангажирането на административната отговорност на извършителя не е установено като изискване за налагане на наказание на допустителя. Оспорват се оплакванията относно датата на нарушението, която се явява именно сетълмента по сделката, както и за нарушаване на забраната за повторно наказване, доколкото се касае за различни нареждания за покупка. На следващо място се сочи, че АНО никъде не твърди задължение нареждането за покупка да съдържа определени ограничения, като това е само един от възможните начини да се избегне посоченото нарушение и примерно се изброяват други такива. В заключение се излагат доводи, че е житейски и фактологично недостоверно да се счита, че на жалбоподателя не е била известна насрещната страна по сделката. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено следното:

Жалбоподателят К. С. В., с ЕГН *****, с постоянен адрес – гр.*****, ул. *****, бил член на управителния съвет на застрахователно дружество *****, и изпълнителен директор на дружеството. ***** като особен вид търговско дружество, а именно застрахователно такова, било публично акционерно дружество, с безналични акции, вписани в *****. Видно от наличната в посочената институция Книга на акционерите, към дати 23.12.2021г., 29.12.2021г. и 30.12.2021г. структурата на капитала на търговеца била идентична като 80, 99 % от акциите на ***** се притежават пряко от *****.

Видно отново от вписванията в ***** към посочения по-горе период от месец декември 2021г., за друг търговец със специфичен предмет на дейност, а именно Пенсионно-осигурително акционерно дружество *****, акционери в същото, притежаващи над 5 % от капитала са следните лица- ***** с 50, 04 % от капитала, ***** с 24,82 % от капитала, ***** с 9, 71 % и ЗАД ***** с 7, 68 % от акциите.

Видно от изложеното, то едно и също дружество, а именно ***** осъществява контрол и върху представляваното от жалбоподателя дружество ЗАД *****, и върху ПОАД *****, като пряко упражнява правото на глас в общите събрания на акционерите на всяко от двете дружества, а именно 80, 99 % от акциите с право на глас в ЗАД *****и и 50, 04 % от акциите с право на глас в *****. Иначе казано спрямо дружеството-майка ***** са изпълнение изискванията на §1, ал.2, т.4, б.А, а двете контролирани от него дружества се явяват дъщерни дружества на ***** по смисъла на § 1, ал. 2, т. 4б от ДР на КСО, поради което помежду си двете дружества са свързани лица по смисъла на § 1, ал. 2, т. 3, б. „а“, подбуква „аа“ от ДР на КСО.

На 23.12.2021г. чрез инвестиционен посредник *****, от страна на ПОАД *****, от името и за сметка на управлението от него УПФ *****, било подадено нареждане за продажба на извънборсов пазар № 36170042246, на дялове от договорен фонд "*****", управляван от УД "*****" ЕАД, с ISIN код на емисията BG9000017061. Предмет на нареждането били 1300 дяла от посочената емисия с единична цена на дял 73, 6483 лева, или обща стойност на сделката 95 742, 79 лева.

На същата дата- 23.12.2021г., ЗАД *****, чрез инвестиционен посредник "*****" АД, подало нареждане за покупка № 35229023249, съставляващо нареждане за покупка на извънборсов пазар на 1300 дяла от договорен фонд "*****", управляван от УД "*****" ЕАД, с ISIN код на емисията BG9000017061, с единична цена на дял 73, 6483 лева, или обща стойност на сделката 95 742, 79 лева. За дружеството нареждането било

подписано от изпълнителния директор -жалбоподателя К. В. и М.И. също изпълнителен член на съвета на директорите като същото не включвало изрична забрана или изискване насрещна страна по сделката за закупуване на дяловете да не е свързано по смисъла на § 1, ал. 2, т. 3, б. „а“, подбуква „аа“ от ДР на КСО, лице.

При това въз основа на цитираните нареждания за продажба и покупка, на 23.12.2021г. в 17:22: 25 часа, между двете дружества била осъществена сделка на извънборсов пазар, за покупко-продажба на посочените дялове, с дата на сетълмента по сделката 30.12.2021г. Видно от представените от инвестиционния посредник книжа, а именно нареждане за покупка, потвърждението за сделката, декларации по чл.66, ал.2 ЗМИП, от страна на ЗАД ***** покупката на дяловете е осъществена от жалбоподателя В., действащ в качеството си на изпълнителен директор и представляващ дружеството и другия представляващ член на управителния съвет- М.И. в съответствие с вписания в ТРРЮЛНЦ начин на представляване на застрахователя.

От страна на КФН, управление "Осигурителен надзор" била извършена проверка на сключените през месец декември на извънборсов пазар (ОТС) множество сделки за продажба на дялове на колективни инвестиционни схеми по чл. 176, ал. 1, т. 11 от КСО от името и за сметка на управлението от ***** универсален пенсионен фонд. В хода на същата след представяне от страна на инвестиционните посредници чрез които са осъществени сделките, а именно – „***** и „*****“ ЕООД, на документите по същите, били установени страните и параметрите по тях, в частност по отношение на гореописаната продажба на дялове от договорен фонд "*****".

Във връзка с извършената проверка и установените при нея обстоятелства с АУАН Р-06-105/30.03.2022г. съставен от свидетеля В. С. главен експерт в дирекция „Осигурителен надзор“ в управление „Осигурителен надзор“ на КФН, на К. С. В., ЕГН ***** било повдигнато административно-наказателно обвинение за това, че в качеството си на изпълнителен директор на ЗАД ***** е допуснал „***** да закупи на извънборсов пазар дялове на договорен фонд "*****", управляван от УД „*****“ АД, с насрещна страна по сделката ***** , управляван от ***** АД., квалифицирано от актосъставителя като нарушение на чл.177, ал.2, т.3 от КСО.

Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, връчен на същия, като в законоустановения срок са депозиран писмени възражения.

Въз основа на акта било издадено наказателно постановление (НП) № Р-10-223 от 21.09.2022 година заместник председателя на КФН, ръководещ управление "Осигурителен надзор" е наложил на К. С. В., с ЕГН ***** наказание глоба в размер на 3000 /три хиляда/лева на осн. чл.351, ал.1, т.3 от КСО за извършено нарушение на чл.177, ал.2, т.2 КСО

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа на показанията на свидетеля В. С., както и на приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства - АУАН № Р-06-105/30.03.2022 година, наказателно постановление (НП) № Р-10-223 от 21.09.2022 година, покана за съставяне на АУАН, справки от „*****“, „*****“ ЕООД, „*****“ АД, справки от ТРРЮЛНЦ, Заповед № 3-48 от 03.02.2022 г., на заместник-председателя на КФН, Нарезждане за продажба № 36170042246/23.12.2021г., Нарезждане за покупка № 35229023249/23.12.2021г., потвърждение за сключени сделки с финансови инструменти към същото, уведомителни писма изх. № 20137-2022/16.12.2022г. от „*****“, изх. № 238/17.11.2022г. от „*****“ АД, изх. № 1050/17.11.2022г. от „БФБ“ АД, изх. № 01-2022-1518/17.11.2022г. от „*****“ АД, четири броя НП, издадени срещу жалбоподателя, известия за доставяне, справки от електронния портал на КФН и останалите документи приложени по делото.

Съдът кредитира в пълна степен, показанията на свидетеля В. С., която е извършила процесната проверка и е съставила АУАН срещу жалбоподателя, като от разказа на същата се установява последователността на предприетите от КФН действия по събиране на информация в рамките на извършваната проверка и резултата от тях. Показанията на свидетеля са не само последователни и логични, но и в пълна степен кореспондират с приетите по делото писмени доказателства, което сочи на тяхната несъмнена достоверност. Наред с това същите са изключително подробни и детайлни като в съществена степен допринасят за разкриване на обективната истина и релевантните факти от предмета на доказване в производството.

Приобщените по реда на чл.283 НПК, писмени доказателства съдът кредитира напълно, като те по несъмнен начин установяват факти, включени в предмета на доказване по делото, като са логични, последователни, съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност. При това съдът намери, че изложената в процесния АУАН и обжалваното НП фактическа обстановка е безспорно доказана от събраните по делото гласни и писмени доказателства, доказателствената съвкупност е еднопосочна и безпротиворечива, като по аргумент от чл.305, ал.3, изр.2 НПК, не се налага допълнително обсъждане на всеки един от доказателствените източници поотделно. Така установените факти не се спорят и между страните, като изложените в жалбата доводи касаят изключително приложението на материалния закон или релевират допуснати процесуални нарушения.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата се явява процесуално допустима - същата изхожда от

легитимирано лице, депозирана е в предвидения от закона преклузивен срок, и срещу акт, подлежащ на обжалване, като разгледана по същество се явява неоснователна в искането за отмяна на наказателното постановление по изложените по –долу съображения.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН № Р-06-105/30.03.2022 година, който е съставен от компетентен орган- главен експерт в управление "Осигурителен надзор" при КФН, определен със Заповед № 3-48 от 03.02.2022г. на заместник председателя на КФН, издадена на основание чл.354, ал.1 КСО, да съставя актове за установяване на административни нарушения на нормативните актове по допълнителното социално осигуряване в частност, сред които попада и част втора на КСО „Допълнително социално осигуряване“. Актът е съставен при спазване изискванията на чл.40 и чл.43 ЗАНН, като това е станало с участието на на нарушителя В., връчен е препис от акта, още при съставянето му, с оглед, на което не е нарушено изискването за участие на нарушителя при започване на производството по административно наказване. На следващо място при съставянето на акта са присъствали двама свидетели, които действително не са свидетели очевидци на самото нарушение или на установяването му, а свидетели на съставянето на АУАН, но доколкото твърдението за извършено нарушението се основава изключително на писмени доказателства, то и наличието на свидетели от посочените в чл.40, ал.1 ЗАНН категории е лишено от практически смисъл.

На следващо място АУАН е съставен в рамките на установените в чл.34, ал.1 ЗАНН срокове. В разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН е предвиден специален давностен срок за образуване на административнонаказателно производство, т.е. за съставяне на АУАН, за извършени нарушения по част втора на КСО а именно две години от извършване на нарушението, като същият безусловно е спазен. Не е нарушен и три-месечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН за съставяне на АУАН, считано от откриване на нарушителя, доколкото нарушението е установено с акт от 30.03.2022г. т.е. в рамките на три месеца от извършването му и след установяване на всички релевантни факти, което е станало едва с получаване на писмо с вх. № 09-6-11от 28.01.2022 г. от „*****“ АД, с което са представени данни за структурата на капитала на двете дружества. Същевременно, АУАН е съставен на 30.03.2022 г., с което е спазен 3-месечният срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН.

По форма и съдържание АУАН отговаря на изискванията на чл.42 ЗАНН, като съдържа всички предвидени в разпоредбата реквизити, в частност изпълнено е изискването на чл.42, т.3 и т.4 ЗАНН за надлежно описание на нарушението. Тук е мястото да се посочи, че не се споделят от настоящия съдебен състав възраженията на жалбоподателя за неправилно определяне на времето и мястото на деянието. На първо място правилно като място на извършване на нарушението е посочен гр. *****, където са седалищата на и на двете страни по сделката, в частност на купувача- *****, чийто именно

представляващ се явява жалбоподателя. Ирелевантно е обстоятелството, че инвестиционните посредници, чрез които са подадени нарежданията за покупка и продажба, имат седалище в гр. Варна, още по-малко къде се е намирал жалбоподателя при подаване на нареждането. Деянието, за което е ангажирана отговорността на същия е придобиването от страна на ЗАД „Армеец“ АД на дялове от доброволен фонд в нарушение на забраната на чл.177, ал.2, т.2 КСО. На следващо място правилно е определена и датата на нарушението, а именно датата на сетълмента – 30.12.2021г., а не 23.12.2021г., когато жалбоподателят В. е подписал нареждането за покупка и е сключена сделката. Този извод следва от легалната дефиниция на понятието „сетълмент“ дадена § 1 т. 16 ДР на ЗППЦК, а именно „изпълнение на задълженията по сделка с ценни книжа за тяхното регистриране по сметка за ценни книжа на приобретателя в Централния депозитар и за тяхното заплащане“ като едва след надлежното извършване на сетълмента купувачът става титуляр на закупените ценни книжа, в случая дялове на договорен фонд. Ето защо правилно като дата на извършване на нарушението е посочената датата на сетълмента – 30.12.2021г., тъй като това е момента на придобиване на дяловете на договорния фонд от *****, и когато именно е нарушена забраната на КСО.

Също така следва да се посочи, че в АУАН се съдържа подробно и пълно описание на всички детайли от извършване на сделката по придобиване, в частност участието на жалбоподателя в нея, както и качеството, в което е действал. Посочена е нарушената законова разпоредба, като в този смисъл липсва каквато и да е неяснота в АУАН, която да води до невъзможност на санкционираното лице да разбере за какво точно е ангажирана административнонаказателната му отговорност. С оглед на това не е допуснато нарушение на процесуалния закон, още по-малко съществено такова, което да е довело до ограничаване на правата на наказаното лице.

Въз основа на обсъдения акт за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното НП, което е издадено от териториално и материално компетентен орган, съгласно чл. 354, ал.2 КСО, а именно заместник-председател на КФН, като същото е издадено в рамките на срока по чл.34, ал.3 ЗАНН и при спазване на изискванията на чл.57, ал.1 ЗАНН, като изложените по-горе съображения във връзка със съдържанието АУАН намират приложение в пълна степен. Бланкетното и само по себе си неясно оплакване за нарушение на чл.52, ал.4 ЗАНН не може да бъде споделено като в наказателното постановление подробно и изчерпателно е отразено становището на наказващия орган по законосъобразността и правилността на АУАН, както и по направеното възражение и обстоятелството, че същото не съвпада с това на жалбоподателя не означава, че е нарушена цитираната разпоредба.

Абсолютно неотнормирани към процедурата по ЗАНН, в частност реда и основанията за съставяне на АУАН и НП са правилата за извършване на проверки по реда на чл.19 ЗКФН, като същите регламентират правомощията

на длъжностните лица от комисията, респективно задълженията на поднадзорните лица по време на проверките. Извършването на такава нарочна проверка, спазването на каквато и да е процедура или обективизирането на резултата от проверката в нарочен протокол не е поставено от законодателя като изискване за отпочване на административно-наказателно производство, още по-малко за реализиране на административно-наказателна отговорност. Предвид на това възраженията на жалбоподателя за допуснати в тази предпроцесуална фаза нарушения на процедурните правила са напълно ирелевантни и не подлежат на обсъждане.

В хода на административнонаказателното производство на жалбоподателя А.А. с АУАН Р-06-105/30.03.2022г. и НП № Р-10-223 от 21.09.2022 година на заместник председател на КФН, е било повдигнато административно-наказателно обвинение за извършено нарушение на чл.177, ал.2, т.2 от КСО- нарушаване на забраната за придобиване на активи на допълнително задължително пенсионно осигуряване от свързано с пенсионно осигурителното дружество лице. Изложената в АУАН и НП фактическа обстановка кореспондира с приетата за установена от настоящия съдебен състав. Правилно наказващия орган е подвел фактите под посочената в НП материално правна норма. Това произтича от следните обстоятелства: На първо място ***** и представляваното от жалбоподателя дружество ***** са свързани лица по смисъла на §1, ал.2, т.3, б.А, подбуква „аа“ от ДР на КСО. Съгласно § 1 ал. 2 т. 3 б. „а“ подбуква „аа“ от ДР на КСО свързани лица са юридическите лица, които са предприятие майка и/или дъщерни дружества от една и съща група (т.е. всяко предприятие майка, дъщерно дружество и друго дъщерно дружество е свързано с останалите), като видно от легалната дефиниция на §1 ал. 2 т. 4а от ДР на КСО "предприятие майка" е юридическо лице, което упражнява контрол спрямо едно или повече дружества (дъщерни дружества), а съгласно т. 4б. "дъщерно дружество" е юридическо лице, контролирано от друго юридическо лице (предприятие майка). Съгласно параграф 1 ал. 2 т. 4 б. „а“ от ДР на КСО "контрол" е налице, когато определено физическо или юридическо лице (контролиращият): може да упражнява пряко и/или непряко повече от половината от гласовете в общото събрание на юридическо лице. Видно от приложените към административно-наказателната преписка писмени доказателства, а именно отговори от „*****“ АД, в частност извлечения от книгата на акционерите, на посочените дружества то към месец декември 2021г. ***** и ***** са дъщерни дружества на ***** , като последното упражнява пряко повече от половината от гласовете в общите им събрания и поради това двете дружества - ***** и ***** са свързани лица по см. на § 1 ал. 2 т. 3 б. „а“ подбуква „аа“ от ДР на КСО (***** притежава пряко 80, 99 % от акциите на ***** и 50, 04 % от капитала на *****).

На следващо място по безспорен начин се установява, че между двете дъщерни дружества на 23.12.2021г. в 17:22:25 часа е била сключена сделка на

по закупуване на извънборсов пазар (ОТС – пазар) на 1300 дяла от договорен фонд „*****“, управляван от УД „*****“ ЕАД с ISIN код на емисията BG9000017061 при единична цена 73, 6483 лева, на обща стойност 95 742, 79 лева. Посочените дялове са били част от активите на универсален пенсионен фонд „*****“ т.е. фонд за допълнително задължително пенсионно осигуряване, управляван от *****, действащ в качеството на продавач по сделката от името и за сметка на УПФ. При това с придобиването им от страна на свързано с ПОД лице, каквото по изложените вече съображения се явява „*****, е нарушена изричната забрана на чл.177, ал.2, т.2 КСО.

Съгласно изричната разпоредба на чл.351, ал.1, т.3 КСО за нарушения на изричното изброените разпоредби от КСО отговарят както лицата които са ги извършили, така и тези, които са допуснали извършването им. В случая, по отношение на жалбоподателя К. В. е реализирана именно втората хипотеза. При сключване на посочената сделка, същият в качеството си на изпълнителен директор и представляващ „*****“ ЕАД, не е извършил необходимите действия по предотвратяване на нарушението, (даване на писмени указания на инвестиционния посредник за несклучване на сделката със свързани с дружеството лица по смисъла на КСО), с което е допуснал същото да придобие активи на ***** от ***** По правило съгласно чл. 10 ЗАНН допустителите се наказват само в предвидените от закон случаи, какъвто обаче видно от текста на чл.351 КСО се явява и настоящия.

Освен това чл. 24, ал. 2 ЗАНН, пък предвижда за административни нарушения, извършени при осъществяване дейността на предприятия, учреждения и организации, отговарят работниците и служителите, които са ги извършили, както и ръководителите, които са наредили или допуснали да бъдат извършени. В настоящия случай К. В. се явява изпълнителен директор и представляващ(заедно с другия изпълнителен директор) на „*****, т.е. лице, на което е възложено управление на предприятието на търговеца. Предвид на изложеното същият се явява субект на отговорността, като подлежи на санкция за допуснатото от него извършване на нарушение на разпоредбата на чл.177, ал.2, т.2 КСО от страна на ***** Именно това е разбирането отразено и в константната съдебна практика- Решение № 586 от 31.01.2017г. по адм. дело № 8486/2016г., Решение № 2792 от 25.04.2017г. по адм. дело № 1596/2017г., Решение № 2458 от 13.04.2016 г. по адм. дело № 287/2016г., Решение № 3874 от 09.06.2017 г. по адм. дело № 2808/2017г. всички по описа на АССГ.

От субективна страна нарушението е осъществено при форма на вината несъзнавана непредпазливост- небрежност. Видно от събраните писмени доказателства макар сделката да е осъществена на извънрегулиран пазар няма данни жалбоподателят К. В. да е съзнавал коя е насрещната страна по сделката, както и че същата се явява „свързано лице“ по смисъла на § 1, ал. 2, т. 3, б. „а“, подбуква „аа“ от ДР на КСО /противното не се твърди и от

наказващия орган и от актосъставителя в НП и в АУАН/. Жалбоподателят обаче е могъл и е бил длъжен да извърши необходимите действия, така че да не допусне сключването на сделката със свързано лице, респективно допускането на нарушение на чл.177 ал. 2 т. 2 КСО. В настоящата хипотеза К. В. е имал обективна възможност да предвиди настъпилите общественоопасни последици, като е можел да не допусне настъпването им чрез вписване в нареждането до инвестиционния посредник на ограничение в придобиване на дялове от процесния договорен фонд, ако продавач е някое от свързаните с купувача лица по смисъла на КСО. Такова задължение е съществувало за прокуриста именно с оглед разпоредбата на чл. 351, ал. 1, т. 3, вр. чл. 177, ал. 2, т. 2 КСО, вменяваща му задължение да не допуска придобивания на активи от посочения вид, когато продавач е свързано лице на управляваното от него дружество.

Не се споделят възраженията, че допустителството може да бъде осъществено само при умишлена, но не и непредпазлива форма на вината. Напротив съгласно разбирането на доктрината, отразено и в съдебната практика допустителството е специфична форма на престъпна дейност, при която деецът допуска извършването на престъпление, не се противопоставя, и не предприема нужното да го предотврати, при все, че е правно задължен да стори това, като според спецификата на конкретната престъпна дейност, същото може да се извърши и при непредпазлива форма на вина(например чл.227, ал.3, вр. ал.1 НК, 352, ал.4, вр. ал.1 или ал.2 НК, чл.352а, ал.3, вр. ал.1 или ал.2 НК и т.н.) Иначе казано позитивното право познава и изрично урежда състави, които предвиждат наказателна отговорност за допустителство при непредпазлива форма на вина, поради което и доколкото съгласно изричното препращане на чл.11 ЗАНН, по въпросите за вината се прилага именно НК, то и твърдението, че в случая извършването на нарушението е възможно единствено при умишлена форма на вина се явява несъстоятелно. Единствената разлика между НК, където е предвидено, че непредпазливите деяния са наказуеми само в предвидените от закона случаи (чл. 11 ал. 4 НК), е, че съгласно чл. 7 ал. 2 ЗАНН непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи. В случая разпоредбата на чл. 351, ал. 1, т. 3 КСО не предвижда подобно изключение, поради което и не са налице основания за определяне поведението на жалбоподателя В. като несъставомерно от субективна страна.

Тук е мястото да се посочи, че за ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя В. за допустителство, не е необходимо предварително да е ангажирана административнонаказателната отговорност на съответното юридическо лице, чийто ръководител е допустителят, в който смисъл е и константната съдебна практика в тази насока, в частност цитираните по-горе актове.

Най-сетне, съдът намира за неоснователно и възражението на жалбоподателя по отношение нарушение на принципа “non bis in idem”, като видно от съдържанието на останалите издадени по отношение на същия

наказателни постановления, то те макар да касаят нарушения с идентична правна квалификация, осъществени при сходна обстановка, касаят други сделки с дялове на договорни фондове, поради което независимо, че сделките са сключени на една и съща дата, на извънборсов пазар и между едни и същи страни, съдът намира, че се касае за отделни деяния, респективно отделни административни нарушения, като при правилно приложение на разпоредбата на чл. 18 ЗАНН наказващият орган е ангажирал административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за всяко от тях поотделно.

При това законосъобразно е ангажирана отговорността на жалбоподателя К. В. по реда на чл.351, ал.1, т.3 от КСО, предвиждащ за допускане извършване на нарушение, включително по чл.177, ал.2, т.2 КСО, да се налага наказание глоба в размер от 3000 до 40 000 лева за първо нарушение. Санкцията е определена в размер на 3000 лева, т.е. равен на минималния, предвид, на което и с оглед правомощията на съда в настоящото производство не се налага допълнителното му обсъждане.

Най-сетне, съдът намира, че не са налице основания за определяне на случая като маловажен и прилагане на чл.28 ЗАНН. Съгласно разпоредбата на § 1, т. 4 ДР на ЗАНН, маловажен случай е този, при който се констатира липса или незначителността на настъпилите вредни последици или по-ниската степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. В конкретиката на настоящия случай, съдът счита, че осъщественото от жалбоподателя К. В. нарушение не разкрива характеристиките на маловажен случай, тъй като не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от този вид. Напротив следва да се посочи, че придобитите в нарушение на закона дялове от договорния фонд са на значителна стойност, което допълнително завишава обществената опасност на извършеното деяние. Разпоредбата на чл. 177, ал. 2, т. 2 КСО регламентира абсолютна забрана за придобиване на посочените активи от свързани лица, като е без значение при какви финансови условия е сключена сделката по придобиването им. Доколкото в случая е допуснато нарушение на императивната разпоредба на чл. 177, ал. 2, т. 2 КСО без да са налице каквито и да е смекчаващи отговорността обстоятелства, които да снижат обществената опасност на деянието, то и не е налице маловажен случай, предвид, на което, наказващият орган правилно не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Ето защо с оглед изложените фактически и правни доводи, процесното наказателно постановление следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно от процесуална и материална страна.

Предвид изхода на делото следва да бъде уважено и направеното на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН искане на процесуалните представители на въззиваемата страна за присъждане на разноски под формата на

юрисконсултско възнаграждение. Основанието за това е нормата на чл.63д, ал.5 ЗАНН, в полза присъждането на възнаграждение определено според правилата на Наредбата за заплащане на правната помощ, в случай на представителство на административен орган от страна на юрисконсулт. В настоящото производство, въззиваемата страна- заместник-председател на КФН е била представлявана от надлежно упълномощени за това юрисконсулт, като съдът намери, че справедливият размер на възнаграждението, преценен в рамките указани в разпоредбата на чл.27е Наредбата за заплащането на правната помощ, относим именно към защита в производства по ЗАНН е 100 лева, доколкото по делото е проведени едно съдебно заседание по същество и е разпитан само един свидетел. Същото следва да бъде присъдено в полза на КФН, към чиято администрация се числи органът издал наказателното постановление.

Воден от гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) № Р-10-223 от 21.09.2022 година заместник председателя на КФН, ръководещ управление "Осигурителен надзор" е наложил на К. С. В., с ЕГН ***** наказание глоба в размер на 3000 /три хиляда/лева на осн. чл.351, ал.1, т.3 от КСО за извършено нарушение на чл.177, ал.2, т.2 КСО.

ОСЪЖДА К. С. В., с ЕГН ***** да заплати на КФН сумата от 100/сто/ лева, съдебни разноски.

Решението подлежи на обжалване пред АС-гр.***** с касационна жалба по реда на АПК в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____